

DE COM APAREIX AQUESTA EPIFANIA

Jesús Galdón

A la primavera, una de les vegades que en Carles Hac Mor va venir a l'estudi vam apuntar la possibilitat de fer alguna cosa conjunta.

Li vaig mostrar algunes obres relacionades amb la meva dèria per les filactèries: unes cintes amb el remat bífid als extrems que són a la tradició pictòrica des de l'edat mitjana i abans, i que són el contenidor del missatge escrit. En la meva línia de treball, que balla entre la tradició i el contemporani, vaig recuperar aquest element de la iconografia pictòrica per treure-li el missatge escrit, i deixar que fos el color qui parles.

Així, vaig desenvolupar unes filactèries escultòriques de colors amb la intenció de no dir res, sols comunicar el missatge dels colors bàsics, i això de no dir res i la filactèria crec que va ser un punt de partida per aquesta possibilitat de encetar un diàleg entre tots dos, un diàleg mut de no dir res.

Passat l'estiu vaig rebre en un correu del Carles Hac Mor el seu llibre "Filacteri d'infrallengua" amb aquest missatge:

"Ep, Jesús!,

Vet aquí, adjunt en un Word, el text de què et vaig parlar, com una contribució possible al nostre desprojecte.

Que et provi bé l'estiu.

Fins quan sigui.

Carles (amb records de l'Ester)"

Vaig trigar a contestar-li per què no sabia que dir: em va semblar tan i tan fascinant, tan i tan bo, que em vaig quedar mut. Al cap i a la fi, es tractava de contestar a aquest diàleg mut de no dir res, però aquest cop era per no saber que dir davant un llibre magnífic.

I vaig pensar en algo exagerat, com diu en Carles que és l'art. En un gran llibre que pren forma i volum i irrumpeix en la realitat. Que puja l'altaveu i sona com altre veu, física, tangible i arquitectònica. Així, vaig pensar en donar-li la volta i reconvertir el llibre en una filactèria, deixant de banda el missatge de la pintura per recuperar el llenguatge escrit amb un missatge que segueix no dient res. I així va ser com va sorgir la idea per aquesta obra "Filacteri d'infrallengua" del llibre homònim d'en Carles Hac Mor.

I com fer-ho?

Dibuixar amb l'ombra és la mínima expressió de la pintura, així com el seu origen.

En la sèrie "lux me fecit" vaig dibuixar amb una espelma tres dibuixos ornamentals d'en Durer, fixant el recorregut de la llum amb la imatge fotogràfica.

El fum és l'altre pol oposat i conseqüència de la llum artificial, i així ha estat durant segles. El fum ha enfosquit les pintures per poder veure-les. D'aquesta contradicció, i per ser un element efímer com aquesta obra, vaig pensar de reproduir aquest poema amb fum, pot ser tot volent donar a llum el seu missatge ocult.

Però on desplegar aquest filacteri?

Altre dia, tot parlant de tot i no res, vam coincidir tan jo com en Carles d'una mateixa sensació de càrrega quan entres a una llibreria o biblioteca. Aquesta sensació no és altre que la de tenir present al cap, només traspasar la porta d'entrada, tot el pes físic de tant coneixement premsat en negre sobre els fulls dels llibres. I com no, el dubte de quin d'aquest

coneixement triar. Una biblioteca són moltes coses, per exemple, l'amuntegament endreçat de milers de camins per fer, i pot ser aquest o aquest altre és qui et guiarà pel bon o mal camí. Quin triar?

Així, vaig veure clar quin seria el lloc ideal per desplegar aquesta obra. Havia de ser un lloc on condenses la màxima quantitat de coneixement d'una geografia i d'una cultura al llarg de la història, i aquest, pot ser, no podia ser altre que la Biblioteca Nacional de Catalunya.

I de tot això, ja han passat sis anys. Per això, aquesta obra s'ha declarat com una epifania d'un desprojecte, on no dir res és dir-ho tot.

Per això la meua gratitud a la Biblioteca de Catalunya, per acollir aquest volàtil missatge, i al Carles Hac Mor, pel seu art i la seva personalitat.